

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1Co/247/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113213859
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Angelovič
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8113213859.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Daniely Babinovej vo veci žalobcu: C. M., nar. X.X.XXXX, bytom M. XXX/X, F., zastúpený Mgr. Michalom Jurčišinom, advokátom, so sídlom Prešov, Slovenská 69, proti žalovanej: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska č. 2, Košice, IČO: 31690904, zastúpenej JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom v Košiciach, Ul. Nemcovej č. 22, o zrušenie rozhodcovského rozsudku s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11 C 126/2013- 99 z 18.9.2013 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Zamieta návrh žalovanej na prerušenie konania.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zrušil rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, vydaný 19.01.2012 pod sp. zn. 2 C 2686/2012. Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 203,64 eur na účet jeho právneho zástupcu v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vychádzal zo zistenia, že poisťná zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou. Je totiž zrejmé, že žalovaný konal v rámci podnikateľskej činnosti, žalobca zmluvu uzatváral ako fyzická osoba mimo rámca obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. V danom prípade považoval súd prvého stupňa za potrebné posúdiť, či osobitné zmluvné dojednania podpísané aj žalobcom možno považovať za individuálne dohodnuté, čomu tak však v danom prípade nebolo, keďže boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah. Zmluvná podmienka, rozhodcovská doložka, teda nebola individuálne dojednaná. Princíp práva, že „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu a to ochrane spotrebiteľa. Rozhodcovský súd si navyše vybral sám žalovaný, čo nemôže byť akceptovateľné. Žalovaný neposkytol žalobcovi žiadne informácie pri podpisovaní rozhodcovskej doložky o rozhodcovskom konaní vrátane jeho porovnania so súdnym konaním, pretože inak by nepochybne žalobca spomínanú rozhodcovskú doložku nepodpísal. Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že je zarážajúce, že žalovaný napriek viacerým rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k rozhodcovským doložkám, zotrváva na svojich mylných názoroch. Neplatná rozhodcovská doložka spôsobuje nedostatok právomoci rozhodcovského súdu a zároveň materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku a teda jeho nezáväznosť. Vzhľadom na uvedené je nesporné, že v rámci rozhodcovského konania boli pri rozhodovaní porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku, konkrétne

ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r), navyše jeden z účastníkov rozhodcovského konania poprel platnosť rozhodcovskej zmluvy a bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 40 ods. 1 písm. c), g) zákona č. 244/2002 Z. z.). Z uvedených dôvodov súd žalobe na základe § 40 ods. 1 písm. c), g) zákona č. 244/2002 Z. z. vyhovel a rozhodcovský rozsudok, ako je uvedené vo výroku rozsudku, zrušil.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., t. j. úspešnému žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania vo výške, ako je uvedené v úvode tohto rozsudku.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný.

Poukázal na to, že súd prvého stupňa sa nevyporiadal s listinným dôkazom označeným ako záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta spísaný pri uzatváraní poistnej zmluvy. Tento dôkaz súd prvého stupňa nevyhodnotil a navyše nevykonal ani výsluch F. V., sprostredkovateľa poistenia. Žalovaný poznamenal, že nemal zriadený vlastný rozhodcovský súd a v zmysle dohodnutých pravidiel poveril stály rozhodcovský súd - Arbitrážny súd Košice. Súd sa nezaoberal ani ďalšou predbežnou otázkou, a to otázkou právnej nárokovateľnosti osobitnej pohľadávky vo výške 157,41 Eur podľa článku XVII. bod 7a VPP. Totiž žaloba žalovaného z 02.01.2012 podaná rozhodcovskému súdu je naďalej aktuálna a v merite o nej okrem vydaného rozhodcovského rozsudku doteraz nebolo rozhodnuté. Napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa bez existencie ďalšieho výroku o pokračovaní konania v merite sporu, by bol žalovanému s konečnou platnosťou upretý prístup k spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poistenej zmluvy od žalobcu. Súd neposkytol žalovanému žiadnu možnosť na ďalší prístup k súdu tak, ako to predpokladá § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré súd prvého stupňa konštatuje v odôvodnení svojho rozhodnutia, neriešia vecnú stránku namietanej problematiky.

Záver súdu prvého stupňa o tom, že rozhodcovská doložka nebola medzi účastníkmi poistného vzťahu individuálne dojednaná, je nesprávny. Rozhodujúce je to, že žalobca musel podpísať alebo nepodpísať osobitné zmluvné dojednania pod č. 01/2007, pretože v bode II. týchto dojednaní sa nachádza hmotnoprávne dojednanie rozhodcovskej doložky.

Rozhodcovská doložka bola zvýraznená v závere za Všeobecnými poistnými podmienkami a pokiaľ by sa žalobca nerozhodol tieto osobitné dojednania podpísať, nedošlo by k platnému individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej doložky. To znamená, že predmetná doložka bola jednoznačne individuálne dojednaná. Výklad súdu týkajúci sa predmetnej rozhodcovskej doložky je nesprávny a nezodpovedá skutkovému stavu. Nesprávny je záver súdu o tom, že rozhodcovská doložka bola dojednaná už podpisom poistnej zmluvy.

V skutočnosti rozhodcovská doložka sa nachádza v osobitných zmluvných dojednaniach a až jej prijatím následne by platili pre daný poistný vzťah aj ustanovenia článkov XV. Všeobecných poistných podmienok. V prípade nepodpísania osobitných zmluvných dojednaní obsahujúcich rozhodcovskú doložku, by pre daný poistný vzťah ustanovenia článku XV. Všeobecných poistných podmienok neboli platné a účinné.

Poukázal, že súd prvého stupňa opomenul uviesť v prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku aj samostatný výrok o pokračovaní v ďalšom konaní.

V odvolaní namietol žalovaný aj to, že v inej judikatúre Krajského súdu v Prešove (10CoE 51/2011) tento krajský súd konštatoval, že dohoda o rozhodcovskej doložke bola uzavretá samostatne, mimo spotrebiteľskej zmluvy.

Žalovaný vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Prešove JUDr. P. F., nakoľko tento pracoval na Ministerstve spravodlivosti SR ako predseda Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, kde prezentoval verejne svoj právny názor k neprijateľnosti všeobecných poistných podmienok žalovaného.

V závere odvolania ako aj samotným písomným podaním zo dňa 16.10.2013 navrhol prerušiť odvolacie konanie do rozhodnutia Ústavného súdu SR pod č. II. ÚS 382/2012, pretože v tomto konaní sa po prijatí ústavnej sťažnosti rozhoduje o porušení jeho ústavných práv.

Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len O.s.p.) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku len ak

- a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),
- b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,
- c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,
- d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,
- e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,
- f) na vydaní rozhodcovského rozsudku sa zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,
- g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),
- h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, alebo
- i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,
- j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 17 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu.

V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že účastníci tohto konania uzavreli poisťnú zmluvu pod č. 4354900271 zo 17.4.2008, pričom žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobca bol spotrebiteľom - fyzickou osobou, to znamená, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský vzťah.

To znamená, že predmetná zmluva by mala rešpektovať ustanovenia Občianskeho zákonníka v § 52 ods. 1 a nasl. týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, pričom predmetná zmluva je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, ktoré sa dotýka neprijateľnosti podmienky v spotrebiteľskej zmluve v podobe riešenia sporov medzi dodávateľom a spotrebiteľom výlučne v rozhodcovskom konaní.

K tejto situácii došlo aj v predmetnej právnej veci, nakoľko v zmysle článku XV. Všeobecných poisťných podmienok, ktoré sú súčasťou predmetnej poisťnej zmluvy, bolo medzi účastníkmi dohodnuté, že všetky vzájomné spory a sporné nároky z poistenia sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní pred rozhodcovským súdom. Rozhodcovské konanie sa zásadne riadi zákonom č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov.

Je pravdou, že súčasťou týchto Všeobecných obchodných podmienok pre poistenie dojednávané Prvou česko-slovenskou poisťovňou Rapid, a.s., je aj časť XVII. - Záverečné ustanovenia a v rámci nich osobitné zmluvné dojednania pod č. 01/2007, ktoré v bode II. formulujú vôľu účastníkov v prípade akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami podrobiť sa rozhodcovskému konaniu v zmysle časti XV. týchto Všeobecných poisťných podmienok a toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku.

V tomto smere nemožno súhlasiť s názorom žalovaného prezentovaným v priebehu tohto konania a predovšetkým v odvolaní, že takýmto spôsobom sa zabezpečilo individuálne dojednanie predmetnej rozhodcovskej doložky, čo by znamenalo, že ak aj ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskom vzťahu, pri jej individuálnom dojednaní je potrebné túto rešpektovať.

Ako správne naznačuje súd prvého stupňa, judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (6Cdo 1/2012, 6 Cdo 3/2013) sa vysporiadala aj s touto právnou situáciou týkajúcou sa osobitného zmluvného dojednania v rámci Všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou spotrebiteľskej zmluvy a konštatovala, že ani takto formulovaná časť Všeobecných obchodných podmienok nemá charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky.

Odvolací súd v tomto smere odkazuje na túto judikatúru a konštatuje, že časti záverečných ustanovení Všeobecných poisťných podmienok v predmetnej zmluve uzavretej medzi účastníkmi, ktorá je označená ako Osobitné zmluvné dojednania pod č. 01/2007, nemožno prisúdiť charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky, nakoľko táto časť napriek jej názvu ako osobitné zmluvné dojednania, je súčasťou Všeobecných poisťných podmienok, tvorí jednoliaty celok tohto právneho dokumentu a je táto časť vyhotovená v predtlačenej formulárovej forme, čo vylučuje záver o individuálnom dojednaní takejto zmluvnej podmienky a o náležitom poučení a informovaní žalobcu ako spotrebiteľa o právnych dôsledkoch takejto dojednanej zmluvnej podmienky.

Práve so zreteľom na to, že tzv. osobitné zmluvné dojednania pod č. 01/2007 sú súčasťou Všeobecných poisťných podmienok a súčasťou uzavretej poisťnej zmluvy, vylučuje prijať záver o náležite osobitne dojednanej zmluvnej podmienke.

Správne preto konštatuje súd prvého stupňa, že v predmetnej veci došlo k porušeniu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. c), g) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, nakoľko formuláciou rozhodcovskej doložky došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania práve so zreteľom na to, že táto rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľom a vylučuje spotrebiteľa z možnosti obrátiť sa so svojimi nárokmi aj na všeobecný súd a navyše, v zmysle písm. c) citovaného zákona, jeden z účastníkov rozhodcovského konania poprel platnosť rozhodcovskej zmluvy.

So zreteľom na to, priaznivejšie rozhodnutie pre žalovaného v tomto konaní a iný právny záver týkajúci sa charakteristiky právneho vzťahu medzi účastníkmi a dôsledkov, ktoré z toho vyplývajú, nemôže privodiť ani záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta zo 17.4.2008. Opätovne ide o predtlačný formulár, ktorý obsahuje časť o sťažnostiach na vykonávanie sprostredkovania poistenia sprostredkovateľom poistenia a v jej rámci informáciu, že na mimosúdne vyrovnanie možno využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a všeobecných poistných podmienok platných od 1.1.2007 (časť XV.).

Táto informácia je dokonca zavádzajúca, nakoľko odkazuje na Všeobecné poistné podmienky žalovaného (najmä na časť XV.), kde je dojednaná výlučná právomoc rozhodcovského súdu pre riešenie sporov medzi účastníkmi predmetného poistného vzťahu. Tento záznam o požiadavkách a potrebách klienta nemá charakter individuálne dojednanej rozhodcovskej doložky v zmysle vyššie uvedeného.

Za týchto okolností súd prvého stupňa správne postupoval, pokiaľ žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku vyhovel a v jej rámci aj odložil vykonateľnosť predmetného rozhodcovského rozsudku.

Rozhodnutím súdu prvého stupňa v tejto veci nedošlo k upretiu prístupu ku spravodlivosti na uplatnenie zmluvného nároku zo zaniknutej poistnej zmluvy od žalobcu.

Preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil, pričom v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v podrobnostiach poukazuje na správne a presvedčivé dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré odkazuje.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého žalovaný ako neúspešný účastník nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobcovi žiadne preukázateľné trovy spojené s odvolacím konaním nevznikli, preto táto náhrada nebola priznaná žiadnemu z účastníkov.

Podaním zo dňa 16.10.2013 (ako aj v závere odvolania), ktoré bolo na prvostupňovému súdu doručené 18.10.2013, požiadal žalovaný o prerušenie konania v predmetnej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. s poukazom na to, že žalovaný obdržal Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10.7.2013, ktorým Ústavný súd SR konštatoval porušenie základného práva žalovaného na spravodlivý proces, a to postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 2Cdo 5/2012. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 5/2012, ktoré bolo Ústavným súdom SR zrušené, je takmer totožné s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo 1/2012, teda s uznesením, o ktoré žalobca opiera svoju argumentáciu v tomto konaní. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 382/2013 Ústavný súd prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid Life, životná poisťovňa, a.s., ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v súvislosti s postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012 z 21.3.2012. Z prijatia ústavnej sťažnosti týkajúcej sa tohto uznesenia pod sp. zn. 6Cdo 1/2012, ktoré súd prvého stupňa považoval za právne významné a s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 499/2012 vyplýva pravdepodobnosť hraničiaca s istotou, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012 bude zrušené. Vzhľadom na okolnosť, že v konaní pred Ústavným súdom SR sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto súdne konanie, žalovaný navrhol prerušenie tohto konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okolnosť, že žalovaný sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnou sťažnosťou týkajúcou sa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012, nie sú dané podmienky pre prerušenie konania v predmetnej veci.

Predovšetkým nie je možné urobiť záver, že v konaní na Ústavnom súde Slovenskej republiky dôjde k zrušeniu vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a navyiac, okolnosť, že súd prvého stupňa konštatuje v odôvodnení svojho rozhodnutia na strane 6, že rozhodcovskými doložkami žalovaného sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 6Cdo 13/2013 (žalovaný v návrhu na prerušenie konania neuvádza to, že súd prvého stupňa sa opieral aj o rozhodnutie

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 1/2012 a 5Cdo 61/2012) neznamená, že eventuálne zrušenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo 13/2013 Ústavným súdom Slovenskej republiky, vo vzťahu ku ktorému týmto ústavným orgánom zatiaľ rozhodnuté nebolo, môže mať zásadný právny význam pre rozhodnutie vo veci samej, teda pre záver o možnosti zrušenia rozhodcovského rozsudku v predmetnej veci.

Je potrebné si uvedomiť, že slovenský právny poriadok, ako aj aplikačná prax, teda rozhodovanie súdov, nie sú založené na precedenčnom systéme, tak ako je to v krajinách s odlišným vývojom v oblasti práva a s odlišnou právnou kultúrou, teda najmä vo Veľkej Británii a v Spojených štátoch amerických.

Záver, že eventuálne zrušenie vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky musí mať dopad a zásadný právny význam pre toto konanie, nie je preukázaný, pretože súd prvého stupňa sa opieral predovšetkým o znenie zákona (nielen o rozhodnutia vyššieho súdu), ale predovšetkým o zákon č. 244/2002 Z. z., tak ako to súd prvého stupňa analyzoval vo svojom rozhodnutí vo veci samej a ako na to poukázal aj odvolací súd v tomto odvolacom konaní.

Za týchto okolností nie sú naplnené pojmové znaky nutnosti prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. v predmetnej veci. Preto odvolací súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že súd prvého stupňa opomenul uviesť v prípade zrušenia rozhodcovského rozsudku aj samostatný výrok o pokračovaní v ďalšom konaní odvolací súd konštatuje, že pokračovanie v konaní vyplýva zo samotnej povahy veci.

Čo sa týka námietky zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Prešove JUDr. P. F., že tento pracoval na Ministerstve spravodlivosti SR ako predseda Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách, kde prezentoval verejne svoj právny názor k neprijateľnosti všeobecných poisťných podmienok žalovaného krajský súd len poukazuje na fakt, že sudca JUDr. P. F. nebol členom senátu, ktorý rozhodoval aktuálne prejednávanú vec, preto nie je dôvod zvoliť v tejto veci inštančný postup podľa § 12 a nasl. O.s.p.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.